

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO PIRMININKO PAVADUOTOJO NUTARTIS

2013 m. rugsėjo 10 d.*

„Apeliacinis skundas — Administracinė procedūra — Komisijos sprendimo dėl automobiliams skirto stiklo kartelio Europos rinkoje paskelbimas — Komisijos sprendimo, kuriuo iš dalies atmestas ieškovės prašymas dėl tam tikros sprendime, kuriuo konstatuojamas kartelis, esančios informacijos konfidencialumo užtikrinimo, vykdymo sustabdymas“

Byloje C-278/13 P(R)

dėl 2013 m. gegužės 21 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 57 straipsnio antrą pastraipą pateikto apeliacinio skundo

Europos Komisija, atstovaujama M. Kellerbauer, P. Van Nuffel ir G. Meessen,

ieškovė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai:

Pilkington Group Ltd, įsteigta Lathom (Jungtinė Karalystė), atstovaujama solisitorių J. Scott, S. Wisking ir K. Fountoukakos-Kyriakakos,

ieškovei pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMO PIRMININKO PAVADUOTOJAS,

susipažinęs su pirmojo generalinio advokato N. Jääskinen nuomone,

priima šią

Nutartį

- 1 Apeliaciniu skundu Europos Komisija prašo panaikinti 2013 m. kovo 11 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo pirmininko nutartį *Pilkington Group prieš Komisiją* (T-462/12 R, toliau – skundžiama nutartis), kuria šis teismas patenkino prašymą taikyti laikinąsias apsaugos priemones, susijusias su 2012 m. rugpjūčio 6 d. Komisijos sprendimu C (2012) 5718 galutinis, kuriuo atmestas *Pilkington Group Ltd* pagal 2011 m. spalio 13 d. Europos Komisijos Pirmininko sprendimo 2011/695/ES dėl bylas nagrinėjančio pareigūno pareigybės ir įgaliojimų nagrinėjant tam tikras konkurencijos bylas 8 straipsnį pateiktas prašymas užtikrinti konfidencialumą (byla COMP/39.125 – Automobilių stiklai) (toliau – ginčijamas sprendimas).

* Proceso kalba: prancūzų.

Faktinės bylos aplinkybės ir procedūra dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo

2 Skundžiamos nutarties 2–8 punktuose bylos aplinkybės išdėstytos taip:

- „2 Ginčijamu sprendimu <...> Komisija atmetė prašymą išlaikyti nekonfidencialią jos 2008 m. lapkričio 12 d. Sprendimo C (2008) 6815 galutinį dėl [EB] 81 straipsnio ir EEE susitarimo 53 straipsnio taikymo procedūros (byla COMP/39.125 – Automobilių stiklai; toliau – 2008 m. sprendimas) versiją, t. y. tą, kuri 2010 m. vasario mėn. paskelbta Konkurencijos generalinio direktorato interneto svetainėje.
- 3 2008 m. sprendime Komisija konstatavo, kad [*Pilkington Group Ltd*; toliau – *Pilkington*] ir tai pačiai grupei priklausančios kitos bendrovės, kelios Prancūzijos *Saint-Gobain* grupei ir Japonijos *Asahi* grupei – kuriai priklauso bendrovė *AGC Glass Europe* – priklausančios bendrovės ir Belgijos bendrovė *Soliver* 1998–2003 m. Europos ekonominės erdvės (EEE) teritorijoje padarė EB 81 straipsnio pažeidimą, susijusį su prekyba stiklu, naudojamu naujiems automobiliams ir motorinių transporto priemonių keičiamoms originalioms dalims (toliau – automobilių stiklo kartelis). Todėl Komisija šio kartelio nariams skyrė baudą, kurios bendra suma viršijo 1.3 mlrd. EUR; [*Pilkington*] grupei skirtos baudos dydis siekė 370 mln. EUR.
- 4 Atsižvelgusi į 2008 m. sprendimo adresačių prašymus užtikrinti konfidencialumą, 2010 m. vasario mėn. Komisija savo interneto svetainėje paskelbė visą nekonfidencialią šio sprendimo laikinąją versiją. [*Pilkington*] nepadarė skundo dėl tokio paskelbimo.
- 5 2011 m. balandžio 28 d. laišku Komisija informavo [*Pilkington*] apie savo ketinimą skaidrumo sumetimais paskelbti išsamesnę 2008 m. sprendimo nekonfidencialią versiją, todėl atmeti kelis jos pateiktus prašymus užtikrinti konfidencialumą, susijusius, pirma, su klientų vardais ir pavadinimais, prekių pavadinimais ir aprašymu bei kita informacija, kuri leistų identifikuoti kai kuriuos klientus (toliau – I kategorijos informacija), antra, su [*Pilkington*] tiekiamų dalių skaičiumi, atitinkamo automobilių gamintojo dalimi, kainų nustatymu, kainų keitimu ir pan. (toliau – II kategorijos informacija) ir, trečia, su informacija, kuri, ieškovės teigimu, leistų identifikuoti kai kuriuos jos personalo narius, tariamai prisidėjusius prie kartelio įgyvendinimo (toliau – III kategorijos informacija). Komisija pasiūlė [*Pilkington*], jeigu ji nesutinka, remiantis 2011 m. spalio 13 d. [Europos] Komisijos Pirmininko sprendimu 2011/695/ES dėl bylas nagrinėjančio pareigūno pareigybės ir įgaliojimų nagrinėjant tam tikras konkurencijos bylas [(OL L 275, p. 29)], kreiptis į bylas nagrinėjančią pareigūną.
- 6 Konstatavusi, kad pasiūlytoje išsamesnėje versijoje buvo daug informacijos, kuri konfidencialumo išsaugojimo sumetimais nebuvo paskelbta 2010 m. vasario mėn., [*Pilkington*] 2011 m. birželio 30 d. laišku informavo bylas nagrinėjančią pareigūną, jog prieštarauja tam, kad būtų paskelbta išsamesnė nei 2010 m. vasario mėn. paskelbtoji 2008 m. sprendimo versija, ir nurodė, kad I ir II kategorijų informacija turi būti išsaugota, nes ji sudaro verslo paslaptį, o III kategorijos informacijos atskleidimas leistų identifikuoti fizinius asmenis, t. y. [*Pilkington*] darbuotojus, tariamai dalyvavusius įgyvendinant kartelį. Taigi [*Pilkington*] prašė užtikrinti visos šios informacijos konfidencialumą.
- 7 Nors ginčijamame sprendime, pasirašytame „Komisijos vardu“, bylas nagrinėjantis pareigūnas sutiko, kad kai kurie [*Pilkington*] nurodyti duomenys yra konfidencialūs, vis dėlto jis atmetė beveik visus jos šiuo atžvilgiu pateiktus prašymus.
- 8 [Ginčijamas] sprendimas buvo įteiktas [*Pilkington*] 2012 m. rugpjūčio 9 dieną.“
- 3 [*Pilkington*] pareiškė ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2012 m. spalio 19 d.; šis ieškinys vis dar nagrinėjamas Bendrajame Teisme. Grįsdama savo ieškinį ji iš esmės tvirtina, kad, pirma, ginčijamu paskelbimu pažeidžiama Komisijai pagal SESV 339 straipsnį ir

2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1/2003 dėl konkurencijos taisyklių, nustatytų [SESV 101] ir [SESV 102] straipsniuose, įgyvendinimo (OL L 1, 2003, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 2 t., p. 205) 28 straipsnį tenkanti konfidencialumo pareiga, ir, antra, Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 8 straipsniu nustatyta pareiga apsaugoti asmens duomenis, nes išsamesnėje 2008 m. sprendimo versijoje yra profesinę paslaptį sudarančių verslo paslapčių ir informacijos, kuri leistų identifikuoti jos darbuotojus.

- 4 Atskiru dokumentu, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo tą pačią dieną, *Pilkington* pateikė prašymą dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo, kuriame Bendrojo Teismo pirmininko prašo:
 - sustabdyti ginčijamo sprendimo vykdymą, kol Bendrasis Teismas išnagrinės ieškinį iš esmės,
 - nurodyti Komisijai neskelbti išsamesnės 2008 m. sprendimo, kiek tai susiję su ja, versijos palyginti su ta, kuri paskelbta 2010 vasario mėn. jos interneto svetainėje, ir
 - priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.
- 5 2013 m. sausio 11 d. Bendrojo Teismo kanceliarijai pateiktose pastabose dėl prašymo taikyti laikinąsias apsaugos priemones Komisija Bendrojo Teismo pirmininko prašo:
 - atmesti prašymą taikyti laikinąsias apsaugos priemones ir
 - priteisti iš *Pilkington* bylinėjimosi išlaidas.

Skundžiama nutartis

- 6 Skundžiamos nutarties 14–22 punktuose atmetęs kelis prašymus leisti įstoti į bylą, nuo tos pačios nutarties 23 punkto Bendrojo Teismo pirmininkas nagrinėjo prašymą taikyti laikinąsias apsaugos priemones.
- 7 Šios nutarties 24–27 punktuose Bendrojo Teismo pirmininkas priminė, kad dvi sąlygos, atitinkamai susijusios su skuba ir *fumus boni juris*, yra kumuliacinės ir kad laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas taip pat turi palyginti interesus. Jis pažymėjo, kad šis teisėjas turi didelę diskreciją nustatyti, kaip šias įvairias sąlygas patikrinti, ir nusprendė pirmiausia bendrai nagrinėti klausimus, susijusius su interesų palyginimu ir skuba.
- 8 Šios nutarties 28 ir 29 punktuose Bendrojo Teismo pirmininkas, remdamasis 1989 m. gegužės 11 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi *Radio Telefis Eireann ir kt. prieš Komisiją* (76/89 R, 77/89 R ir 91/89 R, Rink. p. 1141, 15 punktas) ir 2003 m. birželio 26 d. Nutartimi *Belgija ir Forum 187 prieš Komisiją* (C-182/03 R ir C-217/03 R, Rink. p. I-6887, 142 punktas), priminė, kad įvairių egzistuojančių interesų palyginimas reiškia, kad laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas turi nuspręsti, ar laikinąsias priemones taikyti prašančios šalies interesus yra svarbesnis už interesą nedelsiant taikyti ginčijamą aktą, ir konkrečiai išnagrinėti, ar bylą iš esmės nagrinėjančiai teismo sudėčiai panaikinus šį aktą pasikeistų padėtis, kuri susidarytų neatidėliotinai jį taikant, ir, atvirkščiai, ar šio akto vykdymo sustabdymas galėtų sudarytų jo veikimo kliūčių, jei pagrindinis ieškinys būtų atmestas. Remdamasis 1991 m. gegužės 17 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi *CIRFS ir kt. prieš Komisiją* (C-313/90 R, Rink. p. I-2557, 24 punktas) Bendrojo Teismo pirmininkas pridūrė, kad laikinąsias apsaugos priemones taikančio teisėjo priimtas sprendimas turi būti laikinojo pobūdžio ta prasme, kad jis negali nei lemti būsimo sprendimo dėl esmės turinio, nei panaikindamas jo veiksmingumą padaryti jį iliuzinį.

- 9 Skundžiamos nutarties 31 ir 32 punktuose Bendrojo Teismo pirmininkas toliau pažymėjo, kad norėdama išsaugoti ginčijamą sprendimą panaikinančio sprendimo veiksmingumą *Pilkington* turi teisę siekti, kad Komisija neteisėtai nepaskelbtų ginčijamos informacijos, nes toks sprendimas būtų iliuzinis ir neveiksmingas, jei būtų atmestas prašymas taikyti laikinąsias apsaugos priemones, nes jį atmetus Komisija galėtų iš karto paskelbti šią informaciją, nepaisant to, kad net faktiškai paskelbus šią informaciją dėl to tikriausiai nedingtų *Pilkington* suinteresuotumas panaikinti ginčijamą sprendimą. Todėl skundžiamos nutarties 33 punkte Bendrojo Teismo pirmininkas nusprendė, jog Komisijos interesas, kad būtų atmestas prašymas taikyti laikinąsias apsaugos priemones, nėra toks svarbus kaip *Pilkington* ginamas interesas, juo labiau kad prašomų laikinųjų apsaugos priemonių taikymas tik tam tikrą laiką pratęstų nuo 2010 m. vasario mėn. egzistuojančią *status quo*.
- 10 Kadangi Komisija nurodė interesus asmenų, galėjusių nukentėti nuo automobilių stiklo kartelio, kuriems I ir II kategorijų informacija būtų reikalinga siekiant patvirtinti jų ieškinių dėl žalos atlyginimo pagrįstumą, skundžiamos nutarties 35 ir 36 punktuose Bendrojo Teismo pirmininkas nusprendė, kad dėl šių Komisijos argumentų *Pilkington* interesas nagrinėjamu atveju neišnyksta, nes, be kita ko, kalbant apie nacionalines normas dėl senaties terminų, Komisija nenurodė, kas trukdytų šiems nukentėjusiesiems laiku pareikšti ieškinius dėl žalos atlyginimo, kartu prašant sustabdyti bylos nagrinėjimą nacionaliniame teisme, kol bus paskelbtas sprendimas pagrindinėje byloje.
- 11 Šios nutarties 38 punkte Bendrojo Teismo pirmininkas nusprendė, kad atsižvelgiant į tai, jog palyginus interesus matyti, kad *Pilkington* interesas svarbesnis, šios bendrovės ginamą interesą reikėtų apsaugoti skubiai, jeigu atmetus jos prašymą taikyti laikinąsias apsaugos priemones ji patirtų rimtą ir nepataisomą žalą. Jis pažymėjo, kad, anot *Pilkington*, paskelbus išsamesnę 2008 m. sprendimo versiją situacija nebegalėtų būti atkurta.
- 12 Šios nutarties 39–42 punktuose Bendrojo Teismo pirmininkas padarė išvadą, kad, kiek tai susiję su III kategorijos informacija, sąlyga dėl skubos nėra tenkinama iš esmės dėl to, jog *Pilkington*, jo nuomone, neįrodė, kad prašomos priemonės reikalingos jos pačios interesui apsaugoti.
- 13 Tačiau dėl I ir II kategorijų informacijos tos pačios nutarties 43–45 punktuose jis nusprendė, kad ši sąlyga iš esmės tenkinama. Iš tiesų jis pažymėjo, kad jeigu nagrinėjamos informacijos paskelbimas pažeistų teisę į profesinės paslapties apsaugą, įtvirtintą SESV 339 straipsnyje ir 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (toliau – EŽTK) 8 straipsnyje, ši pagrindinė *Pilkington* teisė galėtų negrįžtamai netekti bet kokios prasmės. Be to, jeigu Komisijai būtų leista paskelbti šią informaciją prieš Bendrajam Teismui priimant sprendimą dėl pagrindinio ieškinio, kiltų grėsmė, kad bus pažeista *Pilkington* teisė į veiksmingą teisinę gynybą, įtvirtintą EŽTK 6 straipsnyje ir Chartijos 47 straipsnyje.
- 14 Skundžiamos nutarties 46 ir paskesniuose punktuose Bendrojo Teismo pirmininkas atmetė Komisijos nurodytus priešingus argumentus. Šiuo klausimu šios nutarties 47 punkte jis pažymėjo, jog Komisijos pastaba, kad *Pilkington* nenurodė pagrindinės teisės pažeidimo, faktiškai nepagrįsta. Šios nutarties 48–50 punktuose jis taip pat nusprendė, kad Komisijos argumentams, susijusiems su tuo, kad nagrinėjamas paskelbimas nuspėjamai kyla dėl *Pilkington* veiksmų, t. y. šios bendrovės neteisėtų veiksmų, todėl ši pasekmė negali reikšti jos pagrindinių teisių pažeidimo, kaip, beje, Europos Žmogaus Teisių Teismas nusprendė 2012 m. balandžio 3 d. Sprendime *Gillberg prieš Švediją* (67 ir 72 punktai), negalima pritarti, nes ši byla susijusi su tam tikros informacijos konfidencialumu, skirtingai nei byla, kurioje priimtas šis sprendimas.
- 15 Be to, skundžiamos nutarties 52 ir 53 punktuose Bendrojo Teismo pirmininkas pažymėjo, kad nebereikia vadovautis ankstesne teismo praktika (2003 m. lapkričio 7 d. Pirmosios instancijos teismo pirmininko nutartis *Bank Austria Creditanstalt prieš Komisiją*, T-198/03 R, Rink. p. II-4879 ir 2004 m. gruodžio 22 d. Nutartis *Microsoft prieš Komisiją*, T-201/04 R, Rink. p. II-4463), pagal kurią laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas, atsakydamas į argumentą, kad, paskelbus opią informaciją, kuri gali būti panaudota reiškiant ieškinius dėl žalos atlyginimo suinteresuotajam

asmeniui, gali kilti neištaisomų pasekmių, konstatavo, kad žala, kurią dėl tokios informacijos panaudojimo gali patirti suinteresuotasis asmuo, yra visiškai finansinė, kuri paprastai negali būti laikoma nepataisoma. Jis pridūrė, kad vėliausiai nuo 2009 m. gruodžio 1 d., t. y. įsigaliojus Lisabonos sutarčiai, kuria Chartija priskirta Sąjungos pirminei teisei ir jai suteikta tokia pati teisinė galia kaip ir Sutartims (ESS 6 straipsnio 1 dalies pirma pastraipa), jau pati neišvengiama rizika, kad bus padaryta rimtos ir nepataisomos žalos pagrindinėms teisėms, kurios įtvirtintos Chartijos 7 ir 47 straipsniuose, šioje srityje turi būti vertinama kaip žala, kuri pateisina prašomų laikinųjų apsaugos priemonių taikymą.

- 16 Skundžiamos nutarties 54–56 punktuose Bendrojo Teismo pirmininkas atmetė kaip nereikšmingas nagrinėjamu atveju kitas nutartis, kuriomis rėmėsi Komisija, t. y. 1998 m. balandžio 15 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartį *Camar prieš Komisiją ir Tarybą* [C-43/98 P(R), Rink. p. I-1815] ir 2011 m. kovo 18 d. Bendrojo Teismo pirmininko nutartį *Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband prieš Komisiją* (T-457/09 R), dėl to, kad jos buvo susijusios tik su naudojimosi nagrinėjamomis pagrindinėmis teisėmis apribojimais, ir 2004 m. rugsėjo 27 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartį *Komisija prieš Akzo ir Akros* [C-7/04 P(R), Rink. p. I-8739], nes byloje, kurioje priimta ši nutartis, kuri buvo susijusi su Komisijos per patikrinimą paimtų dokumentų konfidencialiu pobūdžiu, nagrinėta ne visuomenės galimybė susipažinti su šiais dokumentais, o labai skirtingas klausimas: ar Komisija turėjo teisę su jais susipažinti, nors ji pati įpareigota gerbti profesinę paslaptį.
- 17 Skundžiamos nutarties 58 ir paskesniuose punktuose Bendrojo Teismo pirmininkas nagrinėjo sąlygą dėl *fumus boni juris*. Šiame 58 punkte priminęs, kad ši sąlyga tenkinama, kai bent vienas iš šalies, prašančios taikyti laikinąsias apsaugos priemones, nurodytų pagrindų, skirtų pagrindiniam ieškiniui pagrįsti, iš pirmo žvilgsnio atrodo tinkamas ir bet kuriuo atveju neatrodo nepagrįstas, šios nutarties 59 punkte jis nusprendė, kad, kalbant apie konkretų ginčą dėl laikinos tariamai konfidencialios informacijos apsaugos, laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas iš esmės gali padaryti išvadą, kad nėra *fumus boni juris* tik tada, jeigu aptariama informacija akivaizdžiai nekonfidenciali, priešingu atveju jis neatsižvelgtų į tai, kad laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūra yra papildomo ir laikinojo pobūdžio, ir į gresiantį pavojų, kad bus paneigtos pagrindinės teisės, nurodytos šalies, kuri siekia šių teisių laikinos apsaugos.
- 18 Skundžiamos nutarties 60 punkte Bendrojo Teismo pirmininkas nagrinėjo *Pilkington* nurodytą antrąjį ieškinio pagrindą; juo grindžiamas pagrindinis ieškinys, kuriuo ji kaltina Komisiją, be kita ko, kad pažeidė SESV 339 straipsnį ir Reglamento Nr. 1/2003 28 straipsnio 1 dalį bei 30 straipsnio 2 dalį, nusprendė paskelbti informaciją, kuri turėtų būti laikoma verslo paslaptimis ir kurios konfidencialumas dėl to turėtų būti apsaugotas. Be to, jis pažymėjo, kad, anot *Pilkington*, Komisija suklydo, kai sprendė, ar yra privalomųjų pagrindų, leidžiančių atskleisti šią informaciją.
- 19 Šios nutarties 61–65 punktuose Bendrojo Teismo pirmininkas nusprendė, kad I ir II kategorijų informacija, vertinama bendrai, nepaisant to, kad ji daugiau kaip penkerių metų senumo, yra komerciškai opi iš esmės dėl to, kad atskleidžia *Pilkington* komercinę praktiką, taikomą automobilių gamintojams, kurie tebėra jos klientai.
- 20 Šios nutarties 67–73 punktuose Bendrojo Teismo pirmininkas taip pat nusprendė, kad, neatsižvelgiant į Komisijos pateiktų argumentų dėl esmės vertę, negalima daryti išvados dėl akivaizdžios *fumus boni juris* stokos. Iš tiesų jis pažymėjo, kad siekiant įvertinti pagrindinio ieškinio pagrįstumą reikia išsamiai išnagrinėti informaciją, kuriai prašoma užtikrinti konfidencialumą, ir palyginti *Pilkington* interesus ir bendrąjį skaidrumo interesą, o to negali atlikti laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas. Be to, jis nusprendė, kad vien aplinkybė, jog bylas nagrinėjantis pareigūnas pripažino, kad tam tikra tiek I kategorijai, tiek II kategorijai priklausanti informacija yra slapta, parodo, kad ginčijamos informacijos negalima dėl pačio jos pobūdžio *prima facie* bendrai vertinti kaip akivaizdžiai neslaptos ar nekonfidencialios. Be to, dėl ginčijamos informacijos senumo Bendrojo Teismo pirmininkas nusprendė, kad *Pilkington* argumentai, jog ši informacija yra konfidenciali bent jau šios bylos aplinkybėmis, neatrodo nereikšmingi.

- 21 Dėl visų šių priežasčių Bendrojo Teismo pirmininkas nusprendė patenkinti *Pilkington* prašymą dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo, kiek juo siekiama uždrausti Komisijai paskelbti I ir II kategorijų informaciją, ir atmesti likusią prašymo dalį. Skundžiamos nutarties rezoliucinės dalies 2 ir 3 punktai išdėstyti taip:
- „2. Sustabdyti [ginčijamo] sprendimo vykdymą, kiek jis susijęs su dviejų kategorijų informacija, kaip nurodyta Sprendimo C (2012) 5718 galutinis 6 punkte, t. y. pirma, su klientų vardais ir pavadinimais, prekių pavadinimais ir aprašymu bei kita informacija, kuri leistų identifikuoti kai kuriuos klientus, ir, antra, su [*Pilkington*] tiekiamų dalių skaičiumi, atitinkamo automobilių gamintojo dalimi, kainų nustatymu, kainų keitimu ir pan.
3. Nurodyti <...> Komisijai neskelbti išsamesnės [2008 m. sprendimo], kiek tai susiję su rezoliucinės dalies 2 punkte nurodyta dviejų kategorijų informacija, versijos, palyginti su ta, kuri 2010 m. vasario mėn. paskelbta jos interneto svetainėje.“

Dėl apeliacinio skundo

- 22 Grįsdama apeliacinį skundą Komisija nurodo du pagrindus:
- teisės klaidą vertinant sąlygą dėl skubos ir
 - subsidiariai – teisės klaidą vertinant sąlygą dėl *fumus boni juris* kartu su sąlyga dėl skubos.
- 23 Paskutinė apeliacinio skundo dalis skirta pasekmėms, kurios, Komisijos nuomone, gali kilti dėl Bendrojo Teismo pirmininko priimto sprendimo skundžiamoje nutartyje. Ši institucija iš esmės tvirtina, kad jeigu laikinąsias apsaugos priemones taikantys Sąjungos teisėjai patvirtins šioje nutartyje nurodytą požiūrį, jai iš esmės taps neįmanoma laiku paskelbti informacijos dėl konkurencijos teisės taisyklių pažeidimų pagal Reglamento Nr. 1/2003 30 straipsnį, nes tada įmonei pakaktų tvirtinti, jog informacija yra konfidenciali, kad būtų neleista jos paskelbti, kol byla iš esmės nagrinėjanti teismo sudėtis priims sprendimą dėl konfidencialumo. Anot Komisijos, ši Bendrojo Teismo pirmininko praktika taip pat turėtų neigiamos įtakos bylų dėl sankcijų už konkurencijos taisyklių pažeidimus eigai, nes ji taip pat gali būti taikoma galimybės susipažinti su pranešimu apie kaltinimus etape.
- 24 *Pilkington* tvirtina, kad šie Komisijos argumentai nepriimtini, nes juose nėra jokio apeliacinio skundo pagrindo ir kad bet kuriuo atveju Komisijos nuogastavimai nėra pagrįsti. Kalbėdama apie galimą Bendrojo Teismo pirmininko požiūrio taikymą pagal analogiją galimybei susipažinti su kaltinimais, ji pažymi, kad yra svarbus skirtumas tarp informacijos atskleidimo ribotam bendrovių skaičiui ir jos atskleidimo internete visuomenei apskritai.

Dėl pirmojo apeliacinio skundo pagrindo, susijusio su teisės klaida vertinant sąlygą dėl skubos

Šalių argumentai

- 25 Komisija tvirtina, kad skundžiamos nutarties 44–56 punktuose Bendrojo Teismo pirmininko atliktas skubos sąlygos vertinimas pagrįstas klaidingu Bendrojo Teismo procedūros reglamento 104 straipsnio 2 dalies aiškinimu, nes Bendrojo Teismo pirmininkas nutarė, kad tvirtinamas Sąjungos teisės pažeidimas yra žala, kuri pateisina sprendimo vykdymo sustabdymą, nesant reikalo įvertinti, ar dėl šio pažeidimo nagrinėjamu atveju kyla rimta ir nepataisoma žala. Tačiau žala, kurią turi patvirtinti *Pilkington* siekdama įrodyti, kad skubos sąlyga yra tenkinama, turi būti rimta ir nepataisoma, t. y. ji negali būti atlyginta nei sprendimu dėl bylos esmės, nei atskiru ieškiniu dėl žalos atlyginimo. Skundžiamos nutarties 45 ir 53 punktuose Bendrojo Teismo pirmininkas darė prielaidą, kad egzistuoja

„žala, kuri pateisina prašomos laikinosios apsaugos priemonės taikymą“, remdamasis vien tariamu pagrindinių teisių pažeidimu, neįvertinęs klausimo, ar *Pilkington* įrodė, kad, jei nebūtų imtasi šių priemonių, atsižvelgiant į šios bylos aplinkybes ji galėtų patirti rimtą ir nepataisomą žalą.

- 26 Komisijos nuomone, pareiga nustatyti skubą įvertinant rimtos ir nepataisomos žalos atsiradimo riziką taikoma visoms teisės šakoms, nedarant skirtumo ir įskaitant atvejį, kai ieškovas prašo taikyti laikinąsias apsaugos priemones, susijusias su sprendimo paskelbti informaciją, kurią jis teigia esant konfidencialia, vykdymo sustabdymu. Ši institucija pažymi, kad tai, jog susipažinimas su šia informacija, iki šiol laikyta paslapyje, yra nepataisomas, nereiškia, kad jos atskleidimas tuo atveju, kai prašoma taikyti laikinąsias apsaugos priemones, neišvengiamai visada sukeltų rimtos ir nepataisomos žalos riziką. Būtent taip teisingai nusprendė Bendrojo Teismo pirmininkas minėtose nutartyse *Bank Austria Creditanstalt prieš Komisiją* (50–62 punktai) ir *Microsoft prieš Komisiją* (253–256 punktai).
- 27 Komisija pažymi, kad įmonės, susijusios su procedūromis konkurencijos teisės srityje, paprastai turi iš esmės ekonominių interesų išsaugoti informacijos slaptumą. Tai, kiek šios informacijos atskleidimas būtų nepataisomas, priklausytų nuo susiklosčiusių aplinkybių, kaip antai šios informacijos komercinės naudos įmonėms, kurios ją teikia, ir kitoms atitinkamoje rinkoje esančioms įmonėms. Taigi tikimybė, kad šios informacijos atskleidimas sukels rimtą ir nepataisomą žalą, kuri vėliau negali būti atlyginta finansiškai, gali būti nustatyta tik įvertinus tokio atskleidimo pasekmes atsižvelgiant į konkretaus atvejo aplinkybes.
- 28 Be to, Komisija tvirtina, kad pareiga nustatyti, ar tenkinama skubos sąlyga, įvertinant rimtos ir nepataisomos žalos kilimo riziką atsižvelgiant į konkretaus atvejo aplinkybes, taip pat taikoma, kai prašymas taikyti laikinąją apsaugos priemonę susijęs su sprendimu, kuriuo tariamai pažeistos pagrindinės teisės. Visų pirma ji pažymi, jog Teisingumo Teismo pirmininkas minėtoje Nutartyje *Camar prieš Komisiją ir Tarybą* (46 ir 47 punktai) atmetė argumentą, kad nurodyta žala yra pagal apibrėžimą nepataisoma, nes ji „susijusi su pagrindinių laisvių sritimi“, ir nusprendė, kad nepakanka abstrakčiai tvirtinti, kad pažeistos pagrindinės teisės, siekiant įrodyti, kad dėl to galinti kilti žala neišvengiamai yra nepataisoma.
- 29 Anot Komisijos, skundžiamos nutarties 54 punkte Bendrojo Teismo pirmininkas klaidingai paneigė minėtos Nutarties *Camar prieš Komisiją ir Tarybą* reikšmę, remdamasis tuo, kad byloje, kurioje priimta ši nutartis, ieškovas galėjo remtis tik savo pagrindinių teisių „apribojimu“, o nagrinėjamu atveju, jeigu prašymas taikyti laikinąsias apsaugos priemones būtų atmetas, *Pilkington* „visai negalėtų naudotis nurodytomis pagrindinėmis teisėmis“. Iš tiesų minėtoje Nutartyje *Camar prieš Komisiją ir Tarybą* nenustatytas toks skirtumas, kalbant apie klausimą, ar ieškovas, kuris remiasi pagrindinių teisių pažeidimu, turi įrodyti „nepataisomos“ žalos atsiradimo tikimybę.
- 30 Kiek tai susiję su Lisabonos sutarties įsigaliojimo ir ja sustiprintos Chartijoje įtvirtintų teisių apsaugos reikšme šiuo klausimu, t. y. aplinkybėmis, nurodytomis skundžiamos nutarties 53 punkte, Komisija pažymi, kad Bendrojo Teismo pirmininkas nepaaiškino, kaip tai turėtų įtakos laikinųjų apsaugos priemonių taikymo sąlygoms, numatytoms Bendrojo Teismo procedūros reglamento 104 straipsnio 2 dalyje, juo labiau kad ir teisė į privataus gyvenimo gerbimą, įtvirtinta EŽTK 8 straipsnyje ir Chartijos 7 straipsnyje, ir teisė į veiksmingą teisinę gynybą, įtvirtinta šios konvencijos 6 straipsnyje ir Chartijos 47 straipsnyje, yra saugomos kaip bendrieji Sąjungos teisės principai mažiausiai nuo XX a. 9 dešimtmečio pradžios. Bendrojo Teismo pirmininko požiūris prieštarautų nusistovėjusiai teismo praktikai, pagal kurią vien tvirtinamo viršiausios teisės normos pažeidimo negali pakakti įrodyti, kad gali kilti rimtos ir nepataisomos žalos [1998 m. birželio 25 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Antilles néerlandaises prieš Tarybą*, C-159/98 P(R), Rink. p. I-4147, 62 punktas ir 2000 m. liepos 25 d. Nutarties *Nyderlandai prieš Parlamentą ir Tarybą*, C-377/98 R, Rink. p. I-6229, 45 punktas].
- 31 Komisijos nuomone, nors didelė pagrindinėms teisėms būdinga vertė gali reikšti, kad tam tikri jų pažeidimai negali būti atlyginti finansine kompensacija, SESV 278 straipsnis, pagal kurį bylos iškėlimas Teisingumo Teisme neturi sustabdomojo poveikio, netektų veiksmingumo, jei aplinkybės, kad

remiamasi pagrindinių teisių pažeidimu, turėtų automatiškai pakakti, siekiant įrodyti skubų prašymo taikyti laikinąsias priemones pobūdį. Komisija kaltina Bendrojo Teismo pirmininką tuo, kad neišnagrinėjęs jis atmetė galimybę, jog finansinės kompensacijos galėtų pakakti atlyginti žalą, sukeltą ekonominiam interesui, kurį *Pilkington* reiškia nurodyta konfidencialumo apsauga, nors ši bendrovė iš esmės tvirtino, kad dėl tariamai konfidencialios informacijos atskleidimo ji galėtų atsidurti nepalankioje konkurencinėje padėtyje konkurentų ar klientų atžvilgiu. Todėl Bendrojo Teismo pirmininko požiūriu neatsižvelgiama į tai, kad ekonominė žala, kuri gali kilti dėl tariamo *Pilkington* teisės į konfidencialumą pažeidimo, yra vien finansinė.

- 32 Nors ir pripažįsta, kad konfidencialios informacijos atskleidimas dėl jo nepataisomo pobūdžio tam tikrais atvejais gali sukelti rimtą ir nepataisomą žalą, Komisija tvirtina, kad Bendrojo Teismo procedūros reglamento 104 straipsnio 2 dalyje nurodytomis sąlygomis, susijusiomis su ieškinių dėl Sąjungos aktų nesustabdomuoju poveikiu, numatytu SESV 278 straipsnyje, laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas įpareigojamas atsižvelgiant į konkretaus atvejo aplinkybes įvertinti rimtos ir nepataisomos žalos kilimo tikimybę nesant prašomų laikinųjų apsaugos priemonių, kuri neturi būti preziumuojama vien dėl tvirtinamo pagrindinių teisių pažeidimo.
- 33 *Pilkington* teigia, kad jokia teismo praktikos elementu negalima pagrįsti Komisijos požiūrio. Būtų akivaizdžiai klaidinga manyti, kad pagrindinei teisei padaryta rimta ir nepataisoma žala yra speciali žalos rūšis, kurią galima ignoruoti.
- 34 *Pilkington* pritaria Komisijos pozicijai, kad pagal patvirtintą teismo praktiką skubos sąlyga yra tenkinama, tik kai gali kilti rimta ir nepataisoma žala, jeigu nebus taikomos prašomos laikinosios apsaugos priemonės. Tačiau ši bendrovė, kaip ir Bendrojo Teismo pirmininkas, mano, kad tokia žala gali kilti dėl žalos pagrindinėms teisėms, atsiradusios padarius rimtą ir nepataisomą šių teisių pažeidimą. Priešingai, nei teigia Komisija, Bendrojo Teismo pirmininkas išnagrinėjo konkrečią žalą, kuri kiltų *Pilkington* paskelbus nagrinėjamą informaciją, ir nutarė, kad pagrindinės jos teisės gali būti rimtai ir nepataisomai pažeistos, o tai šiai bendrovei būtų rimta ir nepataisoma žala.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 35 Bendrojo Teismo procedūros reglamento 104 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad prašymuose dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo turi būti nurodytas „ginčo dalykas, aplinkybės, dėl kurių reikia skubaus sprendimo, ir faktiniai bei teisiniai pagrindai, *prima facie* patvirtinantys prašomos laikinosios apsaugos priemonės reikalingumą“. Taigi laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas gali sustabdyti vykdymą ir taikyti kitas laikinąsias apsaugos priemones, jei nustatyta, kad jų suteikimą *prima facie* pateisina faktinės ir teisinės aplinkybės (*fumus boni juris*) ir kad jos skubios dėl to, jog siekiant, kad būtų išvengta rimtos ir nepataisomos žalos tų priemonių prašančios šalies interesams, yra būtina, kad jos būtų priimtose ir pradėtų veikti prieš priimant sprendimą pagrindinėje byloje. Šios sąlygos yra kumuliacinės, todėl prašymai dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo turi būti atmesti, jei nėra tenkinama bent viena sąlyga (1996 m. spalio 14 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *SCK ir FNK prieš Komisiją*, C-268/96 P(R), Rink. p. I-4971, 30 punktas). Laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas prirėikus taip pat turi palyginti esamus interesus (2001 m. vasario 23 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Austrija prieš Tarybą*, C-445/00 R, Rink. p. I-1461, 73 punktas).
- 36 Šiuo klausimu pažymėtina, kad laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūros tikslas yra garantuoti visišką būsimo galutinio sprendimo veiksmingumą tam, kad būtų išvengta Teisingumo Teismo užtikrinamos teisinės apsaugos spragos. Būtent siekiant šio tikslo skubą reikia vertinti atsižvelgiant į būtinybę priimti laikiną sprendimą tam, kad šalis, kuri prašo taikyti laikinąsias apsaugos priemones, nepatirtų rimtos ir nepataisomos žalos (žr. 2001 m. gruodžio 14 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Komisija prieš Euroalliances ir kt.*, C-404/01 P(R), Rink. p. I-10367, 61 ir 62 punktus). Ši šalis

turi pateikti įrodymų, kad negali laukti pagrindinės bylos baigties nepatirdama šio pobūdžio žalos (žr. 2000 m. spalio 12 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Graikija prieš Komisiją*, C-278/00 R, Rink. p. I-8787, 14 punktą).

- 37 Nors aišku, kad siekiant nustatyti, jog egzistuoja rimta ir nepataisoma žala, nėra būtina reikalauti, kad žalos atsiradimas būtų nustatytas visiškai užtikrintai, pakanka, kad žala būtų numatoma ir pakankamai tikėtina, vis dėlto laikinąją apsaugos priemonę prašanti šalis privalo įrodyti faktus, kuriais grindžiama tokios rimtos ir nepataisomos žalos perspektyva (1999 m. gruodžio 14 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *HFB ir kt. prieš Komisiją*, C-335/99 P(R), Rink. p. I-8705, 67 punktą).
- 38 Reikia pažymėti, kad nagrinėjamu atveju nurodyta žala kyla dėl tariamai konfidencialios informacijos paskelbimo. Siekdamas įvertinti rimtos ir nepataisomos žalos egzistavimą, nepaisant *fumus boni juris* nagrinėjimo, kuris susijęs su minėtu vertinimu, tačiau atskiras nuo jo, Bendrojo Teismo pirmininkas, vadovaudamasis *Pilkington* teiginiais tiek pagrindiniame ieškinyje, tiek procedūroje dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo, turėjo būtinai daryti prielaidą, kad, kaip tvirtinama, konfidenciali informacija tokia yra iš tikrųjų.
- 39 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad skundžiamos nutarties 44 ir 45 punktuose Bendrojo Teismo pirmininkas padarė išvadą dėl rimtos ir nepataisomos žalos egzistavimo dėl to, kad paskelbiant *Pilkington* tariamas verslo paslaptis būtų rimtai ir nepataisomai pažeistos pagrindinės jos teisės aplinkybėmis, kai ji negalėtų pasinaudoti jokia veiksminga teisine gynyba. Šiuo klausimu iš šios nutarties 52 ir 53 punktų matyti, kad Bendrojo Teismo pirmininkas nusprendė nesivadovauti ankstesne šio teismo praktika, pagal kurią konfidencialios komercinio pobūdžio informacijos atskleidimas pažeidžiant pagrindines šalies, kuri prašo taikyti laikinąją apsaugos priemonę, teises neišvengiamai nereiškia, kad kyla rimta ir nepataisoma žala. Pagrįsdamas šiuos argumentus jis, be kita ko, nurodė Lisabonos sutarties įsigaliojimą ir ja sustiprintą Chartijoje įtvirtintų teisių apsaugą.
- 40 Tačiau iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad teiginiui, jog žala yra pagal apibrėžimą nepataisoma, nes susijusi su pagrindinių teisių sritimi, negalima pritarti, nes nepakanka abstrakčiai tvirtinti, kad pažeistos pagrindinės teisės, siekiant įrodyti, kad dėl to galinti kilti žala neišvengiamai yra nepataisoma (šiuo klausimu žr. minėtos Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Camar prieš Komisiją ir Tarybą* 46 ir 47 punktus). Lisabonos sutartimi sustiprinta pagrindinių teisių apsauga nepaneigiama ši teismo praktika, nes šios teisės, būtent nurodytosios nagrinėjamu atveju, jau buvo saugomos pagal Sąjungos teisę prieš įsigaliojant šiai sutarčiai.
- 41 Žinoma, vien pažeidus tam tikras pagrindines teises, kaip antai kankinimo, nežmoniško ar žeminančio elgesio arba baudimo draudimą, įtvirtintą Chartijos 4 straipsnyje, dėl pačio pažeistos teisės pobūdžio gali kilti rimta ir nepataisoma žala. Tačiau vis dėlto pagal šios nutarties 36 ir 37 punktuose primintą teismo praktiką šalis, kuri prašo taikyti laikinąją apsaugos priemonę, visada turi paaiškinti ir įrodyti tikėtiną tokios žalos atsiradimą konkrečiu savo atveju.
- 42 Taip yra būtent tuo atveju, kai šalis prašo taikyti laikinąsias apsaugos priemones siekdama neleisti paskelbti komercinių duomenų, kurie, kaip teigiama, sudaro profesinę paslaptį. Iš tiesų, kaip Komisija teisingai pažymėjo, tai, kiek tokios informacijos atskleidimas sukelia rimtą ir nepataisomą žalą, priklauso nuo susiklosčiusių aplinkybių, kaip antai, be kita ko, informacijos svarbos komerciniui atžvilgiu įmonei, kuri ją pateikia, ir jos naudingumo kitoms rinkoje esančioms įmonėms.
- 43 Dėl skundžiamos nutarties 54 punkte Bendrojo Teismo pirmininko nurodyto teiginio, kad dėl šiuo atveju nagrinėjamų pagrindinių teisių pažeidimo *Pilkington* visiškai negalėtų pasinaudoti teisėmis, nors byloje, kurioje priimta minėta Nutartis *Camar prieš Komisiją ir Tarybą*, buvo kalbama tik apie nagrinėjamų teisių apribojimą, pakanka konstatuoti, kad tarp šių dviejų bylų esantis skirtumas nepaneigia šios nutarties reikšmingumo. Iš tiesų šiuo skirtumu visiškai nepakeičiama minėta pareiga šaliai, kuri prašo taikyti laikinąją apsaugos priemonę, paaiškinti ir įrodyti tikėtiną rimtos ir nepataisomos žalos atsiradimą konkrečiu jos atveju.

- 44 Atsižvelgiant į visus išdėstytus argumentus matyti, kad Bendrojo Teismo pirmininkas padarė teisės klaidą, kai, konkrečiai kalbant, skundžiamos nutarties 44 ir 45 punktuose nusprendė, kad vien tariamo *Pilkington* pagrindinės teisės į profesinių paslapčių apsaugą, įtvirtintos SESV 339 straipsnyje, EŽTK 8 straipsnyje ir Chartijos 7 straipsnyje, ir šios bendrovės teisės į veiksmingą teisinę gynybą, įtvirtintos EŽTK 6 straipsnyje ir Chartijos 47 straipsnyje, pažeidimo pakanka įrodyti rimtos ir nepataisomos žalos atsiradimą šios bylos aplinkybėmis.
- 45 Tačiau reikia priminti, kad jeigu Bendrojo Teismo sprendimo motyvais pažeidžiama Sąjungos teisė, tačiau šio sprendimo rezoliucinė dalis pasirodo pagrįsta dėl kitų teisinių motyvų, dėl tokio pažeidimo šis sprendimas negali būti panaikintas, o reikia pakeisti motyvus (šiuo klausimu žr. 1992 m. birželio 9 d. Sprendimo *Lestelle prieš Komisiją*, C-30/91 P, Rink. p. I-3755, 28 punktą ir 2008 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *FIAMM ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją*, C-120/06 P ir C-121/06 P, Rink. p. I-6513, 187 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).
- 46 Šiuo klausimu iš skundžiamos nutarties, visų pirma jos 43 punkto, matyti, kad *Pilkington* nurodyta žala, kiek tai susiję su I ir II kategorijų informacija, yra tai, kad paskelbus konfidencialią informaciją vélesnis ginčijamo sprendimo panaikinimas dėl SESV 339 straipsnio ir pagrindinės teisės į profesinės paslapties apsaugą pažeidimo nepakeistų šios informacijos paskelbimo pasekmių. *Pilkington* klientai, konkurentai ir tiekėjai, finansų analitikai ir plačioji visuomenė galėtų susipažinti su aptariama informacija ir ja laisvai naudotis, o tai šiai bendrovei padarytų rimtos ir nepataisomos žalos. Todėl ieškovė netektų veiksmingos teisminės apsaugos, jeigu ginčijama informacija būtų paviešinta prieš išsprendžiant pagrindinį ginčą.
- 47 Pažymėtina, kad taip nurodyta žala yra reikalaujamo sunkumo laipsnio. Iš tiesų, darant prielaidą, kad I ir II kategorijų informacija sudaro profesinę paslaptį, jos paskelbimas neišvengiamai sukeltų didelės žalos *Pilkington*, atsižvelgiant į tai, kad tai yra specifinė komercinė informacija, susijusi su duomenimis, kaip antai klientų tapatybe, patiektų dalių skaičiumi, kainų apskaičiavimu ir pakeitimu.
- 48 Kalbant apie šios žalos nepataisomą pobūdį, iš tikrųjų akivaizdu, kad Bendrojo Teismo atliktas ginčijamo sprendimo panaikinimas negalėtų pakeisti 2008 m. sprendimo versijos, kurioje yra ginčijama informacija, paskelbimo pasekmių, nes informacija, kurią sužinojo šį sprendimą perskaitę asmenys, nebegali būti užmiršta.
- 49 Tačiau, anot Komisijos, nagrinėjamu atveju *Pilkington* nurodyta žala yra vien finansinė žala, nes prieštaraudama dėl nagrinėjamos informacijos paskelbimo ši bendrovė siekia apsaugoti komercinius ir ekonominius interesus.
- 50 Tačiau finansinio pobūdžio žala negali, išskyrus išskirtines aplinkybes, būti laikoma nepataisoma, nes paprastai pinigine kompensacija gali būti atkurta žalą patyrusio asmens padėtis prieš atsirandant žalai (žr., be kita ko, 1991 m. spalio 18 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Abertal ir kt. prieš Komisiją*, C-213/91 R, Rink. p. I-5109, 24 punktą). Tokia žala gali būti atlyginta pagal ieškinį dėl žalos atlyginimo, pareiktą remiantis SESV 268 ir 340 straipsniais (1988 m. rugsėjo 26 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Cargill ir kt. prieš Komisiją*, 229/88 R, Rink. p. 5183, 18 punktas ir minėtos Nutarties *Komisija prieš Euroalliages ir kt.* 70 punktas).
- 51 Nagrinėjamu atveju, kaip skundžiamos nutarties 43 punkte teisingai pažymėjo Bendrojo Teismo pirmininkas, *Pilkington* remiasi nagrinėjamos informacijos paskelbimo pasekmėmis, susijusiomis su tuo kad įvairių kategorijų tretieji asmenys galėtų ja laisvai naudotis, siekdama patvirtinti rimtos ir nepataisomos žalos egzistavimą. Taigi, *Pilkington* nurodyta žala, jeigu ji kiltų, būtų žala jos komerciniams ir ekonominiams interesams dėl tokio naudojimo. Tokiu atveju, jeigu šie komerciniai ir ekonominiai *Pilkington* interesai būtų pažeisti dėl nagrinėjamos informacijos paskelbimo, tinkamos kompensacijos sumokėjimo bent jau teoriškai turėtų pakakti nurodytai žalai atlyginti. Todėl ji iš tikrųjų gali būti laikoma finansine, kaip tai suprantama pagal ankstesniame šios nutarties punkte nurodytą teismo praktiką, be to, ji iš esmės būtų atlygintina pagal ieškinį dėl žalos atlyginimo.

- 52 Tačiau reikia pažymėti, kad finansinė žala gali būti laikoma nepataisoma, jeigu tos žalos, net kai ji kyla, negalima apskaičiuoti (2013 m. kovo 7 d. Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojo nutarties *EDF prieš Komisiją*, C-551/12 P(R), 60 punktą ir jame nurodyta teismo praktika).
- 53 Žinoma, vien neaiškumas, susijęs su finansinės žalos atlyginimu pagal galimą ieškinį dėl žalos atlyginimo, negali būti laikomas aplinkybe, galinčia įrodyti tokios žalos nepataisomumą, kaip tai suprantama pagal Teisingumo Teismo praktiką. Iš tiesų laikinųjų apsaugos priemonių taikymo etape tikimybė vėliau gauti finansinės žalos atlyginimą pagal galimą ieškinį dėl žalos atlyginimo, kuris galėtų būti pareikštas panaikinus ginčijamą aktą, neišvengiamai yra neaiški. Tačiau laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūros tikslas nėra pakeisti tokį ieškinį dėl žalos atlyginimo, siekiant išvengti šio neaiškumo, nes ja siekiama tik užtikrinti visišką būsimo galutinio sprendimo pagrindinėje byloje, su kuria susijusios laikinosios apsaugos priemonės, t. y. nagrinėjamu atveju ieškiniu dėl panaikinimo, veiksmingumą (2011 m. gruodžio 14 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Alcoa Trasformazioni prieš Komisiją*, C-446/10 P(R), 55–57 punktai; taip pat žr. šios nutarties 36 punktą).
- 54 Tačiau yra kitaip, kai laikinąsias apsaugos priemones taikančiam teisėjui atlikus vertinimą yra aišku, kad nurodyta žala, atsižvelgiant į jos pobūdį ir atsiradimo numatomumą, jeigu atsiras, negalės būti nustatyta ir tinkamai apskaičiuota ir kad ieškinys dėl žalos atlyginimo dėl to nesuteiks galimybės jos atlyginti. Taip gali būti, be kita ko, kalbant apie specifinės komercinės ir tariamai konfidencialios informacijos, susijusios su tokiais duomenimis, kaip nagrinėjamieji pagrindinėje byloje, visų pirma klientų tapatybę, patiektų dalių skaičiumi, kainų apskaičiavimu ir pakeitimu, paskelbimą.
- 55 Reikia konstatuoti, kad žala, kurią *Pilkington* gali patirti dėl jos tariamų verslo paslapčių paskelbimo, skirtusi, kiek tai susiję su jos pobūdžiu ir apimtimi, atsižvelgiant į tai, prie kurios iš asmenų kategorijų, nurodytų skundžiamos nutarties 43 punkte, t. y. jos klientų, konkurentų, tiekėjų, finansų analitikų ar asmenų, priklausančių plačiau visuomenei, priskirtini asmenys, kurie sužinotų šią informaciją. Iš tiesų būtų neįmanoma nustatyti visų asmenų, faktiškai susipažinusių su paskelbta informacija, skaičiaus ir statuso bei įvertinti konkrečią įtaką, kurią jos paskelbimas galėjo turėti *Pilkington* komerciniams ir ekonominiams interesams.
- 56 Galiausiai tikslinga pridurti, kiek tai susiję su Komisijos nurodytu argumentu apeliacinio skundo trečioje dalyje, kad skundžiama nutartis taip pat turėtų neigiamos įtakos administracinių procedūrų dėl sankcijų už konkurencijos taisyklių pažeidimus eigai, nes ji taip pat gali būti taikoma pagal analogiją galimybės susipažinti su kaltinimais etape, ir kad šis atvejis labai skiriasi nuo galutinio sprendimo, kuriuo konstatuotas toks pažeidimas, paskelbimo.
- 57 Iš tiesų, kai administracinės procedūros šalis gali susipažinti su pranešimo apie kaltinimus versija, kurioje yra verslo paslapčių, ši galimybė susipažinti iš esmės suteikta vien siekiant jai leisti veiksmingai dalyvauti šioje procedūroje, todėl ji neturi teisės naudoti šiame dokumente esančios informacijos kitiems tikslams. Be to, žala, kuri gali kilti dėl galimybės susipažinti su pranešimu apie kaltinimus, suteiktos ribotam asmenų, kuriuos galima aiškiai nustatyti, skaičiui, nėra panaši, kiek tai susiję su galimybe įvertinti ir galiausiai ją apskaičiuoti, į žalą, kylančią internete paskelbus galutinį sprendimą, su kuriuo gali susipažinti bet kuris asmuo.
- 58 Todėl remiantis tuo, kas nuspręsta šios nutarties 51–55 punktuose, negalima daryti išvados, kad Komisijai suteikus galimybę susipažinti su kaltinimų pranešimu neišvengiamai gali kilti rimta ir nepataisoma žala, tokia pati kaip ir paskelbus galutinį sprendimą, kuriuo konstatuotas pažeidimas.
- 59 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, Bendrojo Teismo pirmininkas teisingai nusprendė, kad nagrinėjamu atveju sąlyga dėl skubos yra tenkinama, nes tikėtinas rimtos ir nepataisomos žalos *Pilkington* atsiradimas yra pakankamai teisiškai įrodytas.
- 60 Todėl pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą reikia atmesti.

Dėl antrojo apeliacinio skundo pagrindo, susijusio su teisės klaida vertinant sąlygą dėl „fumus boni juris“ kartu su sąlyga dėl skubos

Šalių argumentai

- 61 Kaip papildomai pateiktą antrąjį apeliacinio skundo pagrindą Komisija nurodo, kad Bendrojo Teismo pirmininkas būtent skundžiamos nutarties 59 punkte ją įpareigojo patvirtinti *fumus boni juris* nebuvimą, įrodant, kad nagrinėjama informacija akivaizdžiai nėra konfidenciali.
- 62 Komisija pažymi, kad pagal teismo praktiką teisėjas, vertindamas skubą ir prireikus palygindamas interesus, turi atsižvelgti į daugiau ar mažiau rimtą pagrindų, skirtų įrodyti *fumus boni juris*, pobūdį. Kadangi Bendrojo Teismo pirmininkas grindė skubos vertinimą tik tuo, kad bet koks konfidencialios informacijos atskleidimas sukeltų pagrindinių teisių pažeidimą, jis negalėjo apsiriboti abstrakčia *fumus boni juris* sąlygos analize. Komisijos nuomone, ne ji turi įrodyti, kad ši informacija akivaizdžiai nėra konfidenciali, o *Pilkington* turi įrodyti nagrinėjamos informacijos konfidencialumą, ir tai dar sunkiau dėl to, kad ši informacija daugiau nei penkerių metų senumo.
- 63 Komisija taip pat kaltina Bendrojo Teismo pirmininką, kad skundžiamos nutarties 69 ir 70 punktuose neatsižvelgė į tai, kad byla nagrinėjantis pareigūnas turi ne įrodyti, kad tam tikra informacija nėra konfidenciali, o tik išnagrinėti klausimą, ar *Pilkington* pakankamai motyvavo prašymus dėl konfidencialumo. Be to, Komisijos argumentai buvo iškreipti, nes ji rėmėsi tuo, kad nagrinėjama informacija yra daugiau nei penkerių metų senumo ir yra žinoma kartelio nariams, ne siekdama apskritai paneigti jos konfidencialų pobūdį, o tik priminti, kad *Pilkington* turi paaiškinti, kiek tai susiję su kiekvienu elementu, priešastis, dėl kurių senesnė nei penkerių metų ir kitiems kartelio nariams žinoma informacija vis dar yra konfidenciali. Bylą nagrinėjančio pareigūno kai kurių *Pilkington* prašymų užtikrinti konfidencialumą patenkinimas, kuris toli gražu nėra nenuoseklus, įrodo, kad jis buvo pasirengęs patenkinti šiuos prašymus tiek, kiek *Pilkington* nurodys pakankamus motyvus, siekdama pateisinti nagrinėjamos informacijos konfidencialumo užtikrinimą.
- 64 Anot *Pilkington*, Bendrojo Teismo pirmininkas teisingai taikė nusistovėjusią teismo praktiką, pagal kurią reikalaujama konkrečiai įvertinti prašančios taikyti laikinąją apsaugos priemonę šalies argumentus, siekiant nustatyti, ar sąlyga dėl *fumus boni juris* yra įvykdyta. Ji pažymi, kad aukštesnio nei *fumus boni juris* įrodymų standarto taikymas prieštarautų teismo praktikai laikinųjų apsaugos priemonių taikymo srityje ir būtų visiškai netinkamas laikinam vertinimui, kurį turi atlikti laikinąsias apsaugos priemonės taikantis teisėjas. Bet kuriuo atveju *Pilkington* tvirtina, kad Komisijos pastabos šiuo klausimu yra ne tik klaidingos, bet ir nereikšmingos nagrinėjamu atveju, nes ji iš tikrųjų patvirtino *fumus boni juris* egzistavimą, kaip skundžiamos nutarties 67–72 punktuose pripažino Bendrojo Teismo pirmininkas.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 65 Antruoju apeliacinio skundo pagrindu, susijusiu su tariama teisės klaida vertinant sąlygą dėl *fumus boni juris* kartu su sąlyga dėl skubos, Komisija iš esmės kaltina Bendrojo Teismo pirmininką, kad perkėlė įrodinėjimo pareigą, kiek tai susiję su sąlygos dėl *fumus boni juris* nagrinėjamu, o toks perkėlimas, jos nuomone, yra juo labiau kritikuotinas, nes Bendrojo Teismo pirmininkas pernelyg plačiai aiškino skubos sąlygą.
- 66 Atsižvelgiant į šios nutarties 46 ir paskesniuose punktuose atliktą motyvų pakeitimą, pirmiausia reikia atmesti Komisijos argumentus dėl Bendrojo Teismo pirmininko požiūrio įtakos *fumus boni juris* analizei, kiek tai susiję su skubos sąlyga. Iš tiesų, atsižvelgiant į tai, kad ši sąlyga nuo šiol laikoma tenkinama ne vien dėl pagrindinių teisių pažeidimo, o iš esmės dėl nagrinėjamu atveju negalėjimo tinkamai apskaičiuoti nurodytos žalos, šiems argumentams negalima pritarti.

- 67 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką, primintą skundžiamos nutarties 58 punkte, *fumus boni juris* sąlyga yra tenkinama, kai bent vienas iš šalies, prašančios taikyti laikinąsias apsaugos priemones, nurodytų pagrindų, skirtų pagrindiniam ieškiniui pagrįsti, iš pirmo žvilgsnio neatrodo nepagrįstas (šiuo klausimu žr. 1995 m. liepos 19 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Komisija prieš Atlantic Container Line ir kt.*, C-149/95 P(R), Rink. p. I-2165, 26 punktą ir 2003 m. gegužės 8 d. *Nutarties Komisija prieš Artegodan ir kt.*, C-39/03 P-R, Rink. p. I-4485, 40 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką). Būtent taip yra tuo atveju, kaip skundžiamos nutarties 58 punkte teisingai pažymėjo Bendrojo Teismo pirmininkas, kai vienas iš nurodytų pagrindų susijęs su kilusiais sudėtingais teisės klausimais, kurių išspręsti iš karto neįmanoma ir kuriuos reikia išsamiai išanalizuoti, tačiau to negali padaryti laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas ir jie turi būti išnagrinėti per procesą pagrindinėje byloje, arba kai iš šalių diskusijų matyti, kad egzistuoja dideli teisiniai prieštaravimai, kurių negalima iš karto išspręsti (šiuo klausimu žr. minėtos Nutarties *Komisija prieš Atlantic Container Line ir kt.* 30 punktą).
- 68 Atsižvelgiant į tai, reikia pažymėti, kad skundžiamos nutarties 59 punkte nusprendęs, jog, kalbant apie konkretų ginčą dėl laikinos tariamai konfidencialios informacijos apsaugos, laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas, nepažeisdamas iš esmės papildomo ir laikino laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūros pobūdžio, iš esmės gali padaryti išvadą, kad *fumus boni juris* nėra tik tada, kai aptariama informacija akivaizdžiai yra nekonfidenciali, Bendrojo Teismo pirmininkas neketino nukrypti nuo skundžiamos nutarties 58 punkte nurodytos formuluotės. Be to, galima teigti, kad šio nutarties 67 punkte pažymėjęs, jog nesvarbu, kokia Komisijos pateiktų argumentų vertė, nes jų pagrįstumą išnagrinės bylą iš esmės nagrinėjanti teismo sudėtis, iš bylos medžiagos negalima daryti išvados dėl akivaizdžios *fumus boni juris* stokos, Bendrojo Teismo pirmininkas tik pabrėžė būtinybę byloje dėl galimo konfidencialios informacijos paskelbimo prašymo taikyti laikinąsias apsaugos priemones nagrinėjimo etape iš anksto nespęsti dėl pagrindinės bylos baigties.
- 69 Bet kuriuo atveju Bendrojo Teismo pirmininkas konkrečią *fumus boni juris* analizę pagrindė specialiais argumentais, kurie iš tikrųjų atitinka įrodymų ir įrodinėjimo pareigos taisykles, nurodytas skundžiamos nutarties 58 punkto argumentuose ir patvirtintas šios nutarties 67 punkte.
- 70 Iš tiesų skundžiamos nutarties 68 punkte Bendrojo Teismo pirmininkas nusprendė, kad atsižvelgiant į informacijos, kuriai taikomi konfidencialumo prašymai, apimtį, tyrimas, ar Komisija padarė klaidų atmetusi didžiąją dalį šių prašymų dėl konfidencialumo užtikrinimo, kelia sudėtingų klausimų, o norint į juos atsakyti reikia atlikti išsamią analizę, kurios negali atlikti laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas.
- 71 Be to, skundžiamos nutarties 69 punkte Bendrojo Teismo pirmininkas visiškai neperkėlė įrodinėjimo pareigos, nusprendęs, kad aplinkybė, jog bylas nagrinėjantis pareigūnas pripažino, kad tam tikra tiek I kategorijai, tiek II kategorijai priklausanti informacija yra slapta, sumenkina jo argumentą, kad informacija dėl to, kad ja buvo pasikeista tarp automobilių stiklo kartelių narių, tapo bendrai žinomas duomenimis, nei padaręs išvadą, kad neatrodo, jog tai, kad *Pilkington* šią informaciją pateikė susipažinti kitiems šio kartelio nariams, akivaizdžiai reiškia, kad ši informacija yra prieinama jei ne plačiajai visuomenei, tai bent jau tam tikram specialistų ratui. Iš tiesų iš pirmo žvilgsnio šios išvados, kuriomis Bendrojo Teismo pirmininkas atsakė į konkrečius Komisijos nurodytus argumentus, atrodo logiškos ir iš esmės nereiškia jokios teisės klaidos.
- 72 Kadangi Bendrojo Teismo pirmininkas dėl tos pačios aplinkybės šiame 69 punkte taip pat nusprendė, kad ginčijama informacija bendrai negali būti laikoma akivaizdžiai neslapta ar nekonfidencialia, vis dėlto reikia pažymėti, kad bylą nagrinėjantis pareigūnas turi išnagrinėti kiekvieną informaciją atskirai ir kad todėl jo išvada dėl vienos informacijos iš esmės neturi jokios įtakos jo vertinimui dėl kitos informacijos. Tačiau siekiant išnagrinėti šį apeliacinį skundą pakanka konstatuoti, kad šis teiginys nebuvo būtinas Bendrojo Teismo pirmininko argumentams ir bet kuriuo atveju nepagrindžia Komisijos teiginio, kad jis padarė teisės klaidą, kai atsisakė įrodinėjimo standarto, priminto skundžiamos nutarties 58 punkte ir patvirtinto šios nutarties 67 punkte, ar kai perkėlė įrodinėjimo pareigą.

- 73 Bendrojo Teismo pirmininkas juo labiau neperkėlė įrodinėjimo pareigos, kai skundžiamos nutarties 70 punkte nusprendė, kad konkretūs ir išsamūs *Pilkington* nurodyti argumentai, apibendrinti skundžiamos nutarties 63–65 punktuose, nėra nereikšmingi siekiant įrodyti, kad I ir II kategorijų informacija išliko slapta dėl pačio jos pobūdžio, nepaisant to, kad ji yra daugiau nei penkerių metų senumo, nei kai pažymėjo, kad negalima „akivaizdžiai atmesti“, jog 2001 m. gegužės 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1049/2001 dėl galimybės visuomenei susipažinti su Europos Parlamento, Tarybos ir Komisijos dokumentais (OL L 145, p. 43; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 3 t., p. 331) 4 straipsnio 7 dalyje nustatyta išimtinė taisyklė yra reikšminga. Iš tiesų šiomis pastabomis jis tik konstatavo, kad šie argumentai iš pirmo žvilgsnio neatrodo nepagrįsti, remiantis šios nutarties 67 punkte priminta teismo praktika.
- 74 Remiantis tuo, kas išdėstyta, matyti, kad Bendrojo Teismo pirmininkas nepadarė jokios teisės klaidos, kai taikė sąlygą dėl *fumus boni juris*, todėl antrąjį apeliacinio skundo pagrindą reikia atmesti.
- 75 Darytina išvada, kad reikia atmesti visą apeliacinį skundą, nes jo trečioje dalyje nurodyti argumentai niekaip negali būti laikomi apeliacinio skundo pagrindais.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 76 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 184 straipsnio 1 dalį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi *Pilkington* prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas ir Komisija pralaimėjo bylą, Komisija turi padengti bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojas nutaria:

- 1. Atmesti apeliacinį skundą.**
- 2. Europos Komisija padengia bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.